

58. PFF Prikazan film 'Duh babe Ilonke'

Film Tomislava Žaje diletantski je u svim aspektima

Iz Pule

NENAD POLIMAC

Kada se prepriča, mnogi bi pomislili da je "Duh babe Ilonke" Tomislava Žaje potencijalni hit. Junakinja je romska djevojčica Manuša, kojoj je upravo umrla baka Ilonka, čiji duh ne kani napustiti njihov obiteljski dom. Uz pomoć prijatelja iz razreda, pogrebnikova sina Zdenka, Manuša ustanovljava da je na kuću bačeno prokletstvo i pokušava ga odagnati. Tijekom radnje, mali i veliki protagonisti povremeno izvode glazbeno-plesne brojeve kao u pravim mjuziklima, predmeti lete uokolo po uzoru na Kusturičin "Dom za vješanje", a dopadljiv romski soundtrack (originalni Kočani orkestar) jedan je od neospornih aduta filma.

Vrlo težak žanr

Nevolja je jedino u tome što je cjelokupna izvedba - od režije i glume do kamere i koreografije - svojevrsni, kako bi rekli Amerikanci starije generacije, "Amateur's Hour". Toliko diletantizma još nije viđeno na ovogodišnjoj Puli - i to u svim aspektima filmskog zanata. Šteta, jer, da je bolje napravljen, film je mogao odlično proći u kinima: doimao se efektno i kao

'Duh babe Ilonke' doimao se efektno kao projekt, ali ne i kao gotov film

Duh babe Ilonke

Režija: Tomislav Žaja
Uloge: Selma Ibrahimović, Marin Arman Grbin, Aleksandra Balmazović, Rakan Rushaidat, Krunoslav Šarić, Sabina Ajrula

Ocjena: atraktivni sastojci, slaba režija

Ciljana publika: djeca

Šanse u kinima: ne osobe

Međunarodni festivali: smotre dječjeg filma

daju loše, no s njima je trebalo raditi mjesecima da ih se nauči prirodno izgovarati tekst scenarija.

Dosad je prikazano pet hrvatskih igranih filmova, ukupno polovica od onoga što festival nudi, i samo jedan od njih je izuzetno ostvarenje, "Čača" Dalibora Matanića. U nedostatku domaćih naslova, izvrsnih stranih je zato napretek, no to je slab alibi, jer potonji su neka vrsta revije, nipošto sastavni dio festivala.

Čudan običaj

Utješna je vijest da iranski film "Nader i Simin se rastaju", pobjednik berlinskog festivala, ima hrvatske podnaslove, što znači da ćemo ga po svoj prilici u jesen vidjeti u našim kinima. Ukoliko već zazirete od iranskog minimalizma, metaforike ili sentimentalnosti, ovaj film je nešto posve suprotno, uzbuđljiva, univerzalna socijalna freska o muško ženskim odnosima. Redatelj Asghar Farhadi danas je jedno od najprestižnijih imena te kinematografije i njegovu retrospektivu gledao bih puno radije nego onu Jamesa Ivoryja.

Odlična "Melankolija" Larsa Von Triera, najveći hit u stranom dijelu programa, ukazuje na drugi problem festivala. Večernja projekcija u kinu Valli bila je krcata, sjedilo se i na stepenicama, publika - među kojom je bilo i dosta stranaca - izgledala je dosta šminkerski, pa sam se nakon filma zgražao s kolegama kako je moguće da se u takvim prigodama ulaznice ne naplaćuju. Festival ne bi ništa izgubio na popularnosti da uvede makar simbolične naknade (iako bi u ovom slučaju sve bilo prepuno i da je karta koštala 25 ili 30 kuna): na to će kad tad biti prisiljen, jer vremena u kojima se opstaje samo na dotacijama i na prihodima od sponzora polako prolaze. ●

projekt, stoga je i mogao naći austrijskog i makedonskog koproducenta te dobiti potporu Eurimagesa. Pogrešna je predodžba u našoj kinematografiji da je filmove za djecu najlakše raditi: to je vrlo težak žanr, u kojem se traži spoj virtuoznosti i spontanosti, a naći talentirane male glumce ponekad je nemoguća misija. Zvijezde "Duha babe Ilonke" ne izgle-

66

PREDODŽBA FILMAŠA DA JE FILMOVE ZA DJECU LAKO RADITI VRLO JE POGREŠNA